

5 Μαΐου 2020

Η δύναμη της Πίστεως (Δ' Κυριακή των Νηστειών)

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

Το επεισόδιο που μας αφηγείται το σημερινό ανάγνωσμα από το Ευαγγέλιο του Μάρκου (9,17-31) τοποθετείται ευθύς μετά την κάθοδο του Ιησού από το όρος όπου μεταμορφώθηκε μπροστά σε τρεις από τους μαθητές του. Μετά τη δόξα της Μεταμορφώσεως συναντά ο Ιησούς την ανθρώπινη αθλιότητα σ' όλη της την τραγική εκδήλωση: Ένας πονεμένος πατέρας παρακαλεί τον Ιησού να γιατρέψει το άρρωστο παιδί του, που οι μαθητές του προηγουμένως, οι υπόλοιποι δηλ. εννέα, στάθηκαν ανίσχυροι να το θεραπεύσουν. Βρίσκει λοιπόν ο Ιησούς μπροστά του από την μια μεριά την πονεμένη και πάσχουσα ανθρωπότητα, από την άλλη τους εκπροσώπους του που δεν μπορούν να βοηθήσουν. Και σαν να μη φθάνουν αυτά, βλέπει και τους γραμματείς, τους θεολόγους δηλ. του ιουδαϊσμού, να συζητούν με τους μαθητές και να προσπαθούν ίσως να κλονίσουν την πίστη τους στον Χριστό. Όλα αυτά θα κάνουν σε λίγο τον Ιησού να εκστομίσει την φράση «ω γενεά άπιστος, έως πότε προς υμάς έσομαι;».

Δεν μένει όμως σ' αυτό το ξέσπασμα της οργής, δεν κατακρίνει κανένα· προσφέρει την θεραπεία στον άρρωστο άνθρωπο που βρίσκεται μπροστά του και ο οποίος «παιδιόθεν» υφίσταται τις οδυνηρές συνέπειες της τρομερής αρρώστειας του. Πριν όμως κάνει το θαύμα, ρωτά τον πατέρα του νέου εάν μπορεί να πιστεύσει, γιατί τα πάντα είναι δυνατά γι' αυτόν που πιστεύει. Και ο δυστυχής πατέρας με δάκρυα στα μάτια αφήνει να εκδηλωθεί η πάλη που γίνεται μέσα του λέγοντας: «Πιστεύω, κύριε· βοήθει μου τη απιστία». Ομολογεί την πίστη στην δύναμη του Μεσσία με τον οποίον συνομιλεί, συγχρόνως όμως αναγνωρίζει και την απιστία που τον συνδέει με όλη την αμαρτωλή γενεά του. Παλεύει μεταξύ πίστεως και απιστίας, μεταξύ της έντονης επιθυμίας του να παρουσιαστεί όσο γίνεται με περισσότερη πίστη και της ειλικρινούς διαπιστώσεως ότι η πίστη του αυτή είναι ελλιπής.

Κι' ο Ιησούς προσφέρει τη θεραπεία. Δεν ήλθε για να καταδικάσει τους ανθρώπους που με τα έργα τους έγιναν υπόδουλοι στο κακό, στην φθορά και στον θάνατο, δεν ήλθε για να κατακρίνει, αλλά για να διακονήσει και να σώσει. Ο Σταυρός, με το προανάκρουσμα του οποίου τελειώνει η διήγησή μας, είναι το σύμβολο της διακονίας και της προσφοράς στην ανθρωπότητα.

Τα πρόσωπα της διηγήσεως υποχωρούν στο τέλος και χάνονται· εκείνο που θέλει να τονίσει ο ευαγγελιστής τελειώνοντας είναι η απάντηση του Ιησού στους μαθητές που ρώτησαν γιατί δεν μπόρεσαν αυτοί να θεραπεύσουν τον ασθενή: γιατί «τούτο το γένος εν ουδενί δύναται εξελθείν ει μη εν προσευχή και νηστεία».

Πολλές είναι οι δαιμονικές εκδηλώσεις του κόσμου σε κάθε εποχή· κι' αν ακόμη δεχθεί κανείς ότι οι αρρώστειες έχουν άλλη αιτία κι' όχι την κατοχή των ανθρώπων από τους δαίμονες, μένουν τόσες άλλες πολυάριθμες εκδηλώσεις της

ζωής που μαρτυρούν την υποταγή των ανθρώπων στην δύναμη του κακού, ώστε να προβάλλει επιτακτικό το αγωνιώδες ερώτημα: Γιατί η Εκκλησία δεν μπορεί να θεραπεύσει το κακό; Λείπει μήπως η πίστη, η προσευχή, η νηστεία;

Είμαστε πολλές φορές τόσο έτοιμοι να κατακρίνουμε, να επισημάνουμε τους ενόχους, να γενικεύσουμε. Ξεχνούμε ότι αυτό που δεν γίνεται στο σύνολο, γίνεται στις επιμέρους περιπτώσεις, στις οποίες συντρίβεται η δύναμη του κακού και αναδεικνύονται μορφές αγίων αγωνιστών και φωτεινών παραδειγμάτων πίστεως. Το ερώτημα λοιπόν δεν είναι μόνο εάν έχει η Εκκλησία την πίστη που απαιτείται για να ελευθερώσει τους ανθρώπους από τα δαιμονικά δεσμά, αλλ' εάν αυτοί μπορούν να πιστεύσουν. Ο Ιησούς, στη διήγησή μας, λέγει προς τον πατέρα του άρρωστου νέου: «ει δύνασαι πιστεύσαι, πάντα δυνατά τω πιστεύοντι». Η πίστη κάνει κατορθωτά τα ακατόρθωτα, αυτά δηλ. που η ανθρώπινη λογική θεωρεί σαν τόσο σταθερά καθιερωμένα, ώστε η αλλαγή τους να φαίνεται αδύνατη· «μετακινεί βουνά», κατά την παροιμιακή έκφραση που χρησιμοποιεί ο Ιησούς σε άλλη περίπτωση· μεταμορφώνει την ανθρώπινη αθλιότητα σε δόξα.

Εκτός από την καταπληκτική αυτή δύναμη που εκλύεται από την πίστη, και σ' ένα άλλο χαρακτηριστικό της μπορεί να μας οδηγήσει το σημερινό ανάγνωσμα: Η πίστη του πονεμένου πατέρα γίνεται αιτία θεραπείας του παιδιού του· κι' από την άλλη μεριά η έλλειψη δυνατής πίστεως στους μαθητές έχει σαν αποτέλεσμα να παραμένει το κακό και η ασθένεια στον κόσμο και να χαίρουν οι πολέμιοι του Χριστιανισμού για την αδυναμία του. Η πίστη λοιπόν υπερβαίνει τα όρια του πιστεύοντος ατόμου και αποβαίνει εστία σωτηρίας και για τον διπλανό μας, ή από την άλλη μεριά η απιστία έχει τις κοινωνικές προεκτάσεις της.

Τέλος, μπορεί η πίστη να ισχυροποιηθεί με την προσευχή και την νηστεία. Μ' αυτά τα δύο διοχετεύεται η δύναμη του Θεού στον πιστεύοντα άνθρωπο, ώστε η πίστη του να γίνεται ολοένα και πιο ζωντανή και ως εκτούτου θαυματουργική μέσα στη κοινωνία.

Πηγή: *Ι. Δ. Καραβιδόπουλου, Οδός Ελπίδος, Αθήνα 1979 σ. 96-99.*